

[Formanden]

Højte Jensen (KF), Ole Vig Jensen (RV), Søren B. Jørgensen (S), Kelm-Hansen (S), Pia Kjærsgaard (FP), Preben Lange (S), Lohmann (S), Torben Lund (S), Jes Lunde (SF), Maisted (FD), Arne Melchior (CD), Per Stig Møller (KF), Henning Nielsen (S), Ivar Nørgaard (S), Aase Olesen (RV), Erling Olsen (S), Gert Petersen (SF), Svend Åge Petersen (KF), Kaj Poulsen (S), Rønholt (KF), Helge Sander (V), Poul Schlüter (KF), Palle Simonson (KF), Erik B. Smith (S), Jimmy Stahr (S), Steenholdt (Grønl.), Stillinger (SF), Stinus (RV), Sønderby (V), Tastesen (S), Jette Thomsen (KF), Tinning (VS), Bjørn Westh (S), Knud Østergaard (KF) og Merete Aarup (KF).

Ændringsforslag nr. 7-9
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Lykketoft (S):

Jeg håber ikke, at det lille mellem spil, vi nu har haft, er udtryk for, at socialistisk folkeparti i almindelighed er modstander af at udnytte de teknologiske fremskridt, der sker i disse år. Men med det lille intermezzo vil jeg godt sige om lovforslag nr. L 106, som jo er en grundpille i skattereformen, at vi, hvad der også fremgår af tillægsbetænkningen, har fået et tilfredsstillende svar fra ministeren for skatter og afgifter på spørgsmålet om at sikre toldvæsenet de fornødne ressourcer til at varetage den ekstra kontrolaktivitet, der var enighed om mellem forligspartierne.

I øvrigt vil jeg gøre en mere generel bemærkning om skattereformen, hvor dette jo er hovedlovgivningen. Da vi sluttede andenbehandlingsdiskussionen for en uge siden, sagde hr. Bernhard Baunsgaard – det var hr. Bernhard Baunsgaard, der fik det sidste ord ved den lejlighed – at han havde haft ret i sin påstand om nytten af det brede forlig, også dengang socialdemokraterne tvivlede om muligheden for det og betimeligheden af det. Jeg tror i virkeligheden, at både socialdemokrater og SFere, som deltog i forhandlinger om en skattereform i sommeren 1982, da vi havde en socialdemokratisk regering, der i øvrigt spillede ud med samme indret-

ning af kapitalafkastbeskatningen som den, vi lige har stemt om, vil være tilbøjelige til i deres sinds inderste – for SFernes vedkommende vel nok kun i deres sinds inderste – at give hr. Bernhard Baunsgaard ret. Vi troede ikke dengang, at det var muligt at komme så langt med de borgerlige og med hr. Bernhard Baunsgaard.

Socialdemokratiet gik ind i de forhandlinger, der nu har kørt, med udgangspunkt i vores beslutningsforslag fra oktober 1984. Det var ikke et beslutningsforslag bygget op om rene, langsigtede socialdemokratiske principper om, hvordan alt godt skulle se ud i denne verden, men et ærligt udspil til forhandlinger med andre partier, et forsøg på at se, hvor flertalsmulighederne ligger, hvis vi skal have ryddet op i vort skattesystem.

Vi fik tilgodeset det beslutningsforslag til en meget høj procent i de forhandlinger, der kom, vel nok fordi det var et oplæg til realistiske forhandlinger. Hvis man ser på realiteterne for menneskene, altså hvor meget familier skal betale i skat, så er der meget små afvigelser fra det, socialdemokratiet foreslog i oktober 1984, uanset de tekniske variationer og kompromiser, der selvfølgelig er sket, inden vi nåede frem hertil, hvor vi er i dag. Det, der er afgørende for os, er naturligvis netop fordelingsresultatet i forhold til det, vi selv håbede og troede var muligt i et folketing, der er skruet sammen, som dette folketing nu engang er.

Det, der har været afgørende for os, er systemrevisionen, omlægningen af fradragenes værdi, den tilskyndelse, det giver til at fjerne spekulationsarrangementer, den måde, det presser luften ud af skattetænkningssystemerne, som vi kender dem, på, når man ser fradragsomlægningen sammen med forhøjelsen af selskabsskatten, sammen med inddragelsen af de forskellige hidtil lavt beskattede eller skattefrie områder under beskatning.

Det er altså systemændringen, opgøret med spekulatøren, lukningen af hullerne, der har været afgørende, men selvfølgelig også, at den systemændring, at den fradragsomlægning, at den ekstra beskatning af lavt- eller ubeskattede kapitalindkomster, som det medfører, gav os penge til at lempe trækprocenterne og fremfor alt til at lette vilkårene for børnefamilierne.

Der skal gøres meget mere ved fordelingspolitikken i Danmark: der skal gennemføres